

I. and then we cut the ground from under

This is the fifth anniversary of the flattening of the Earth. The Earth used to be a chubby rotating sphere, falling in a dark universe. It touched the abstract ground and for some time it flattened. I've worked as a scientist till the announcement, now is pure observation. We can't form anything new. Physics stopped working on Earth. We can't experiment and communicate. We've almost lost numbers, languages. I'm writing from the Border of the Earth, the only place where we can still observe. Maybe we live in a kind of experiment. On a flat part of a semispheric planet.

Our world is the same as before, but the other side is impossible to reach. We lost gravitational force when we turned flat. We perceive other forces, somehow. Around our world there's a barrier, a bubble that blocks all movement.

The semispheric part of our planet could be a parallel version of our world, one that hasn't become flat. So there would be everything that is here, including me doing this research, but in let's say ..spherical version.

There was a split of the forms.

Others say that when our planet turned flat, all continents, oceans and all the matter was sucked up to the top forming this flat cap. So there wouldn't be anything on the other part, it's the base for the flat plate of the world. It was flattening. Leveling. Simplification. Horizontalization.

Our territory has remained intact, as we've always remembered it. But the edge of the Earth was formed.

The edge did not exist before, as on the sphere there are no edges. Do you remember?

This border creates a limit between our own flat surface and semi-spherical one impossible to reach. It was formed with terrestrial flattening.

On one side the belt blocks the terrestrial waters from falling down in the space of the universe. There is only one opening, the Great Rainbow Canal.

II. where is when the sun never rises

I'm standing on the Border of the Earth now.

I've started to perceive some changes in my own body and mind. I transformed. My tongue, my language has changed since I'm here.

I can see the Great Rainbow Canal right in front of me at a distance which I can't measure. I see the water falling right through the only opening in a belt of mountains that surrounds the edge of the Earth. The amount of water is impressive as I've never seen anything like this before, never even visualized it.

The water falling into the space of the universe creates specific phenomena that can be compared to the effect of a rainbow. It's something between the rainbow and the aurora borealis. Some people say it's an infinite fire that came back to us, as we've gone back in time. As we reached a point in our history and then started again.

The Great Rainbow Canal is our only connection with what's outside of the flat Earth. I believe that the water that falls from our flat surface is coming down to the opposite and semi-spherical part of the planet in form of a waterfall. A kind of a continuous rainbow rain.

The time has changed since the flattening. I start to remember now that we used to feel for a long time, we used to have the same personal emotion for since the sunrise until it came down. We don't have this anymore, we feel in a group and we constantly change. As there is a constant change of emotion, we're synchronized.

This place is like a membrane, it absorbs and then it lets go. There is ..there's nothing that can reflect here, I cannot see my own image.

I see new images made of all the things.

I've seen them coming all together as if there was a great whirlpool...

somewhere

as if everything was then slowly vanishing into this huge mass of water coming down.

I've never believed in magic, nor I believed in something. There's no more science to believe in. I just watch, and observe, and

interpret. I barely remember that maybe this is how it was... for centuries and thousands.. of years. Or maybe this is how it has never been.

You think that clearly....a plain evolves into a sphere. Simple things slowly become more complex. But can you observe exactly this, right now?

The canal, the rainbow, it's like it's been this kind of a flow, a purifying flow of something

all the strange mixtures, all the things we've accumulated in those centuries,

it's been enough.

We've reached a certain point of immateriality that was probably beyond every limit.

That's why the ground was cut from under.

We became again, living on a plate, that we can feel.

III. "Once,returning.." she said

I watch this flow,
this fountain,
this infinite rainbow
a rain of the end,
and there's ever nothing more beautiful
I've seen.

I know there's nothing
after the edge, there is only emptiness
that wasn't there

and I am profoundly sad
and longing for
what was on my horizon
(how can you be sad watching an impossible?)
I am sad for the death of the sphere.

if there had been a point in infinity,
it would be when I closed one eye and
looked against what rowed in front of me
in those moments I also saw
the Earth from afar
like a shady marble ball of water and gas
but now,
there is nothing behind that horizon
we are aligned
and I'm profoundly sad and longing
for the death of the sphere.

for what had been to imagine
the sharpness and the mystery of being
constantly in a movement,
(I think you've never been sure of that)
for what had been to imagine
to travel above and discover
always a new horizon,
and I'm profoundly sad and longing
for the death of the sphere.

I. a pak jsme ztratili půdu pod námi

Toto je páté výročí oznámení o zploštění Země. Země bývala baculatou rotující koulí padající do temného vesmíru, když se najednou jakoby dotkla abstraktní podlahy a stala se od té doby zploštělou.

Až do onoho oznámení jsem pracovala jako vědkyně, nyní je mou prací pouze pozorování. Nemůžeme vytvořit nic nového. Fyzika přestala na Zemi fungovat. Nemůžeme experimentovat, ani komunikovat. Téměř jsme ztratili čísla a jazyky.

Píšu z Okraje Země, jediného místa, kde se ještě stále můžeme snažit pozorovat něco nového. Možná, že žijeme v jakémsi experimentu. Na ploché části polokoule. Náš svět je stejný jako dříve, ale na druhou stranu polokoule se nelze dostat. Když se Země zploštila, ztratila gravitační sílu. Ale teď dokážeme vnímat jiné síly. Kolem našeho světa je bariéra, bublina blokující veškerý pohyb. Na druhé polokouli naší planety by mohla být paralelní verze našeho světa, ta, která se nestala plochou. Takže by tam mohlo být všechno, co je tady, včetně mého výzkumu, ale řekněme... ve sférické verzi.

Nastalo rozdělení forem.

Někteří říkají, že když se naše planeta zploštila, všechny kontinenty, oceány a veškerá hmota byly vysáty nahoru a vytvořily jakousi plochou čepici. Takže na druhé straně polokoule by se nenacházelo nic, sloužila by jenom jako základna pro plochý talíř našeho světa. To, co se stalo, bylo zploštění. Vyrovnaní. Zjednodušení. Horizontalizace.

Naše území zůstalo nedotčeno, zůstalo takové, jaké jsme si vždy pamatovali. Vytvořila se jenom hrana Země.

Hrana předtím neexistovala, protože na kouli žádné hrany nejsou. Pamatujete si na to?

Tenhle okraj vytváří hranici mezi naším vlastním plochým povrchem a tím polosférickým, kterého nelze dosáhnout. Byl vytvořen s pozemským zploštěním.

Okraj blokuje pozemskou vodu před pádem do vesmírného prostoru. Existuje ovšem jedna skulina, Velký duhový průliv.

Hladina moře začala pomalu klesat. Nakonec jsme objevili tuhle skulinu, prasklinu v hranici Okraje. Podařilo se nám ovládnout tok unikající vody pomocí propracovaného systému kanálů a přehrad, který lze nyní použít k udržení konstantní hladiny moře. Okraj Země je jediným místem, které ještě stále dokáže vytvářet nové obrazy.

II. kde je tam, kdy slunce nikdy nevychází

Právě teď stojím na Okraji Země.

Začala jsem vnímat změny ve vlastním těle a mysli. Změnila jsem se. Můj jazyk i moje mluva se změnila od té doby, co jsem tady. Přímo před sebou vidím Velký duhový průliv ve vzdálenosti, kterou nemohu změřit. Vidím, jak voda padá skrz jediný otvor v pásu hor, který obklopuje Okraj Země. To množství vody je působivé, nikdy jsem nic takového neviděla, natož si představovala.

Voda padající do vesmírného prostoru způsobuje specifické jevy, které lze srovnat s efektem duhy. Je to něco mezi duhou a polární září. Někteří lidé říkají, že by to mohl být nekonečný oheň, který se k nám vrátil, když jsme se vrátili v čase. Je možné, že jsme dosáhli určitého bodu v historii a pak jsme začali znovu.

Velký duhový průliv je naším jediným spojením s tím, co je mimo zploštělou Zemi. Věřím, že voda, která padá z našeho plochého povrchu, sestupuje do opačné, polosférické části planety formou vodopádu. Jakýsi nepřetržitý duhový déšť.

Čas se od zploštění změnil. Začínám si vzpomínat, že jsme byli schopni dlouhodobě vnímat vlastní emoce, od východu až do západu slunce jsme prožívali své pocity. To už teď neumíme, prožíváme věci v rámci skupiny a neustále se měníme. Jsme synchronizováni neustálou změnou emocí.

Toto místo je jako membrána, absorbuje a pak se uvolňuje. Tady... není nic, co by odráželo přítomnost, nevidím svůj vlastní obraz.

Vidím nové obrazy tvořené ze všech věcí.

Viděla jsem, jak se spojují jako by ve velkém víru...

někde

jako by pak všechno pomalu mizelo v té obrovské hromadě padající vody.

Nikdy jsem nevěřila na kouzla, vlastně jsem nevěřila na nic. Už neexistuje věda, ve kterou by se dalo věřit. Jen sleduji, pozoruji a interpretuji. Sotva si pamatuji, že to takhle možná bylo... po staletí a tisíciletí. Nebo to takhle možná nikdy nebylo.

Myslíte si to jasně... plocha se přetvoří do koule. Jednoduché věci se pomalu stávají složitějšími. Dokážete to ale právě teď vidět?

Průliv, duha, připomíná to jakýsi druh toku, tok, který očišťuje.

Všechny ty podivné směsice, všechny věci, které jsme za celá století nashromáždili,

už toho bylo dost.

Dosáhli jsme určitého bodu abstrakce, kterým jsme pravděpodobně překročili všechny hranice.

Proto jsme ztratili půdu pod nohama.

Znovu jsme začali žít na ploše, kterou dokážeme vnímat.

III. "jednou, vracejíc se..." řekla

Sleduji ten tok, tu fontánu, tu nekonečnou duhu děšť konce, a nikdy jsem nic krásnějšího neviděla. Víím, že za okrajem nic neexistuje, jen prázdnota, která tam nebyla

a jsem hluboce smutná a toužím po tom, co bylo na mém obzoru (jak můžeš být smutná při sledování nemožného?) trýzní mě zánik koule.

Jestli v nekonečnu existoval bod, byl by tam, když jsem zavřela oko a dívala se, co to plave proti mně v dálce v těch okamžicích jsem také viděla Zemi z dálky jako stinnou mramorovou kouli vody a plynu ale teď, za tímto obzorem není nic, jsme všichni na stejné úrovni a já jsem hluboce smutná a stýská se mi, protože koule zanikla.

Po tom, co jsme byli zvyklí na tu ostrost a tajemství bytí v neustálém pohybu, (myslím, že jsi si tím nikdy nebyla jistá) Po tom, co jsme byli zvyklí cestovat stále výš a výš a moct objevovat vždy nový obzor, a jsem hluboce smutná a toužím, stýská se mi, protože koule zanikla.

Překlad anglického originálu About Mirages and Stolen Stones (r. Natalia Trejbalová, 18:28 min, 2020): Barbora Greplová